

Sen noci zimního slunovratu

V den letního slunovratu se brána poznání otevírá napříč časem a prostorem a my jsme slunečním svitem vedeni touhou dosáhnout až na hvězdy. O zimním slunovratu se brána poznání na krátký čas uzavírá a my jsme vyšším vědomím – tekutým světlem zdrojové pravdy – vedeni ponořit se do sebe, vnímat bod obratu, hledět za světlem, objevovat vnitřní slunce, které je zdrojem energie pro prohlubování vztahu s duší. Jakmile síla vnitřního slunce prosvětlí myšlenky, duše se tetelí radostí a my si uvědomujeme, že duše není jen abstraktní pojem. Vnitřní slunce představuje láskyplnou energii lidského srdce. Průvodcem člověka krácejícího hmotným světem jsou živly, příroda, přírodní chrámy a posvátné stavby, odnepaměti kopírující duchovní cestu člověka.

Nálada, jakou dokáže vykouzlit jarní vánek, rozkvetlá louka prosycená opojnými vůněmi, vetkanými do všech tváří rozmarného léta, barevná paleta podzimu, krajky zimních sněhových vloček a další projevy živoucího světa přinášejí poselství o jedinečné zóně života. Země pluje vesmírem kolem Slunce v zóně, která umožňuje, aby sluneční záření podporovalo život. Jiné pocity a stavy myslí máme v přírodě, jiné ve městě, jinak se cítíme ve dne, jinak v noci. Ve sváteční čas, vlivem morfických rezonancí, se propojujeme s energií zimního slunovratu, s dávnými pohanskými rituály vypovídajícími o souznění člověka a přírody. Nechodíme pouze ven, jdeme-li na procházku, ze všeho, co je příroda, si vědomě bereme sílu. Příroda je nejčistším posvátným chrámem, září a dává nám energii, zrovna tak naše těla září a my sytíme krajinu, posvátná místa a naše domovy tím, co kolem sebe vyzařujeme.

Gotické katedrály působí vznešeně, vysoké stropy, nosné pilíře, tajemství lomených oblouků, gotické prvky nesoucí komplex utajených informací, prosvětlení prostoru, ticho prohloubené

ozvěnami času, lehký pocit odhmotnění a vertikální pohled vzhůru, to vše nutí k hlubokému nádechu. Vzdušnost katedrál je odlišná od přízemnosti barokních kostelů, kde se nemusíme cítit dobře. Pocit přízemnosti a zároveň pocit ztracení v nebeských sférách způsobují sochy svatých v životní velikosti, barevné obrazy plné pohybu a zlacené sošky připomínající andělské diskusní fórum. Energie, která vyzařuje od malovaných stropů, zdí kostela a přezdobených oltářů nás mohou po pár minutách nutit sklonit hlavu a stáhnout se do sebe. Zde může být obtížné unést tíhu výmluvné výzdoby, můžeme vnímat přísné pohledy všude se vznášejících postav a tíseň energií spojených s náboženským vztahem ke světu. Klidným dojmem, klidnou energií lidského ducha působí kapličky podél prašných polních cest a skromné dřevěné kostelíky vysoko v horách. Jiné energie působí kolem starodávných staveb v podobě pyramid nebo megalitických kamenných památek, podněcují pocit přítomnosti naprosto odlišné reality.

Všechny tyto stavby vyzařují stejnou ideu – shromažďovat poznání, být zdrojem zkušeností a nést informace do budoucnosti, každá z nich má jinou auru a může být nasycena jinou energií. Některé jsou silně nasyceny psychofyzickou energií člověka. Vnímání energií těchto míst souvisí také s úmyslem, s tím, zda je navštěvujeme pravidelně jako poutník hledající vnitřní sílu, jako turista obdivující architekturu posvátných chrámů, nebo jako příležitostný návštěvník v období svátků s adventním programem. Někdy jsme vedeni pokleknout a kolena se dotknout země. Pokleknutí můžeme přijmout jako symbol nebo projev sebedůvěry a pokory, ale nikoliv jako symbol ponížení nebo odevzdání se utrpení. Nutíme-li dítě za trest klečat, nutíme jej poznat pokoření ve smyslu ponížení. Pokleknutí nemá být řízené božskou manipulací. Pokleknutí je primární osobní záležitostí – před nikým se neponižuji, poklekám, abych si uvědomila svou vlastní velikost za situací, kdy dokážu v těžkých chvílích zase vstát. Poklekám k dítěti, abych k němu nehovořila z patra, aby

vidělo do mých očí. Nad nikoho se nepovyšuji, nikoho svým jednáním nenutím na kolenu prosit o chvilku pozornosti.

Během zimního slunovratu je severní polokoule nejvíce odvrácena od Slunce, sluneční paprsky kolmo dopadají na obratník Kozoroha, přichází nejkratší den a nejdelší noc. Slunečního svitu přibývá jen poskromnu, dlouhé noci jsou námětem k vnitřní regeneraci, zapalujeme oheň v krbu, soustředíme se na plamínky svíci, uvědomujeme si zrození nového slunce a hledáme světlo uvnitř sebe. Éterem proplovávají zvláštní energie a člověk má možnost potkat se sám se sebou, má možnost „spálit vše škodlivé a nepotřebné“, navázat kontakt s vnitřním průvodcem. Přenastavit nahané stereotypy a odklonit se od všeho, co není inspirací pro duši. Naladit se na vyšší Já, vnímat lehkost astrálního těla, vstoupit do širší perspektivy vnímání překonáním hutných hmotných energií, propojením s korunní čakrou. Vnitřní soudržnost s jemnohmotnými projevy bytí určuje rozsah a hloubku mystického pojetí světa, udržuje tvůrčí naladění pro práci s jemnohmotnými energiemi, pro aktivaci mimosmyslového vnímání, pro objevování skrytých dimenzí jsoucna. Vyšší já má schopnost vidět, čím jsou vnější jevy samy o sobě, podporuje síly vědomí na cestě k poznání, pro vědomí je každý krok směrem k poznání velký posun – nezávisle na (slabé) lidské vůli se samo o sobě nikdy nevrací zpět.

Spojení s vyššími světy předchází silné vnitřní nutkání uvést se do stavu klidu a vnitřního ticha, dívat se do plamene svíce, zavřít oči. Mysl se za klidného soustředění rozprostře v prostoru a čase, na energetické úrovni se stane ničím neomezenou, spojení s nadpozemskými světy za pomoci vnitřního průvodce je zvláště průzračné, informace proudí čistě, nejsou zabarvené nejistotou, rezonují s vnitřní pravdou. Život je zkušenost trojrozměrného světa a vtělená duše získává poznatky, které nemohou být vydobyté bez ponoření se do hloubky vlastního nitra. V čase, kdy naše vědomí více procítá, kdy jsme v souladu s vyšším stavem vědomí, potom pojem

duše získává novou kvalitu a my si uvědomujeme, že se s vlastní duší nepotkáváme, my s ní vnitřně žijeme od chvíle našeho prvního nadechnutí, jen „uzemněná a gravitací ovlivněná“ vlákna našeho mozku si to ne vždy uvědomují, proto máme potíž být s ní v nepřetržitém kontaktu.

Naše osobnost přebývá ve vnitřním psychickém prostoru, je tvořena charakterem, představami, postoji a hodnotami, které vyznáváme. Za hranicemi vědomého světa se nachází vše, co souvisí s obsahem nadvědomí a podvědomí, vše, co může být přítomno v širokém spektru nezjeveného potenciálu jak osobní, tak neosobní vrstvy vědomí. Neosobní vrstvy vědomí souvisí s informacemi universálního informačního pole. Hluboko ve svém nitru můžeme nalézt aktivní působení nekonečného potenciálu vyššího Já, tvořivé podstaty člověka. Pojem vnitřní průvodce znamená pro každého něco jiného, může jím být anděl strážný, totemové zvíře, duchové vyšších světů, tvořivé múzy. V podstatě jde o vyladěnost na určitou „barvu nebo tón“ vícerozměrné energie vyššího Já, které se v našem světě projevuje způsobem, jaký je v daný okamžik pro nás dostupný.

Může se stát, že během vnitřního uvolnění najednou vnímáme rozsáhlé energetické pole myšlenek, které námi proplouvají tak rychle, že si je nestačíme zapamatovat, způsobují vnitřní zahlcení, přitom se naše energie velmi rychle vybíjí. Což je způsobeno naladěním se na sféru vyššího vědomí, mimo husté pozemské vibrace. Silné vibrace zvláštních myšlenkových impulzů někdy způsobí, že začneme ztrácet spojení a otevřený vnitřní kanál se uzavře, nebo se naopak můžeme propadnout do hlubokého snového transu. V tu chvíli je možné požádat vnitřního průvodce o zpomalení, o přijatelný rytmus přijímané energie, o energetické naladění na vymezené energetické pole informací, o předání jen takového množství energie, kolik dokážeme zvládnout. Dimenze, na které se můžeme napojit, jsou různé kvality, nejobtížnější pro svou energetickou náročnost bývá astrální sféra. Astrální zemská sféra je utvářena

osobní astrální sférou každého člověka, vyzařováním jednotlivce a lidstva jako celku, a veškerým děním ve světě provázeným psychofyzickými projevy všech bytostí.

Zimní slunovrat nastane 21.12. ve 22 hodin a 48 minut. Slunce opouští ohnivé znamení Střelce a vstupuje do zemského znamení Kozoroha

O zimním slunovratu sedm planet a sedm sfér otvírá sedm hvězdných bran. Tyto hvězdné sféry souvisí s lidským mikrokosmem, se sny a sněním. Podle pohanských tradic a severských mýtů je zimní slunovrat svátkem Dubového krále (bůh odvahy a ohně) a Bohyně temnot. Bohyně temnot nosila lidem dárky dávno před tím, než vznikly Vánoce. Vládoucí planetou toho času je Saturn. Korespondence se vztahují k živlu země (jmelí, jehličí, vřes, myrha, břechťan). Do slavnostního ohně, jehož kouř je posvátný, se přikládají dubová polena zdobená zelenými a červenými pentlemi. Oslava zimního slunovratu nese název Yule, znamená "kolo", vztahuje se k vycházejícímu Slunci. Noc před zimním slunovratem nese název Modranicht, znamená "matka noc". "Matčina noc" nám připomíná pozornost ke snům, které se nám této noci budou zdát, mohou nést důležitá poselství, která se v následujícím roce mohou naplnit. Této noci zapalujeme sedm svící a žehnáme ozdobám na vánoční strom a dárkům pro své blízké.

Energie zimního slunovratu (znovuzrození, obnovy a požehnání), nám nabízejí příležitost pro vnitřní zklidnění, vnitřní klid je motivací – přes energie uzemnění se naučit žít s ohněm v sobě, s vnitřními projevy ohně. Je příležitostí posvětit si na nové myšlenky se silnou, tvořivou energií. Je příležitostí k soustředění se na radost, každou pozitivní emoci nechat rozšířit po celém těle. Je příležitostí k odpočinku a k návratu domů, ke sledování portálu srdce, energií, které se otevírají v kráse a lásce. Nejen rituální spojení se zemí a uchopení

vnitřního ohně, ale i vědomé spojení s dechem (vzduch) a emocemi (voda) je stejně důležité.

Rebeka Sprinncová

<https://www.psychologiechaosu.cz/>